

нината, гдето черната стена на бороветѣ се губѣше въ вечерната дрезгавина.

Тия тихи, скърцащи звуци го дразнѣха. Той размаха кжсата си опашка и, като продължаваше да се вслушва внимателно въ тѣхъ, нѣколко пѣти заби ноктитѣ си въ сухия клонъ, който лежеше въ краката му.

После се протегна като куче, тѣй че изпѣстрениятъ му съ рѣждиво-кафяви петна грѣбъ се превика като кобилица, облиза се и трѣгна надолу изъ планината.

Въ вечерния полумракъ на старата гора той едва се забелязваше. подобно на сива и лека сѣнка. Само студенитѣ му, жестоки очи издаваха неговото присѣствие. Тѣ свѣтѣха съ фосфорно-зелена свѣтлина, която напомняше свѣтлината на звездитѣ въ мразовититѣ януарски нощи.

На една поляна, гдето се бѣлѣеше неразтопена снѣжна прѣспа, той се спрѣ да огледа клонитѣ на дърветата. Когато бѣше много гладенъ, тукъ ловѣше катерици, чиито зимни запаси отъ семена и плодове бѣха скрити подъ коренитѣ на гигантскитѣ борове.

Но сега тежката зима бѣ прогонила дивеча къмъ закжтаната отъ вѣтрищата долина, и старата гора бѣше глуха и пуста. Катерицитѣ бѣха се преселили въ политѣ на планината. Ведно съ тѣхъ се прибраха долу сърнитѣ и зайцитѣ. До преди седмица и самиятъ рисъ бѣ принуденъ да слѣзе по течението на рѣката, чакъ до шосето, отгдето за прѣвъ пѣтъ въ своя животъ видѣ човѣшкитѣ жилища въ равнината и чу лая на кучетата. Той вървѣше подиръ сърнитѣ.

Всѣка нощъ събаряше сухитѣ листа, останали между клонитѣ отъ есенъта, за да подмами своитѣ жертви. И когато сърнитѣ идваха, водени отъ глада, той скачаше на гърбоветѣ имъ отъ дървото, въ чиито клони се бѣ притаилъ.

Следъ като се убеди, че наоколо нѣма нито една катерица, рисътъ продължи пѣтя си.